

Любомиръ Бобевски

СНѢЖНИ ПѢСНИ

ПРЕДЪ ЗИМА

По пѣтища, въ горитѣ
Ще падне пухкавъ снѣгъ,
Снѣгъ сребърень и хубавъ.
Катъ пеперудки лекъ.

Виелици, фъртунни
На своитѣ крила
Ще се подемаатъ съ него
Надъ градове, села.

Небето облакъ були,
Подъ него сж мъгли,
Изъ тѣхъ пакъ ще заскитатъ
Свирепи вълци зли!

ЗИМНА РАДОСТЪ

Где погледнешъ —
Всичко въ снѣгъ:
Улицы, дворъ,
Рѣченъ брѣгъ.

Снѣгъ дълбокъ е
Падналъ вредъ,
Радваме се
Ний на ледъ.

А шейнитѣ
Сж навънъ,
Цѣло лѣто
Спали въ снъ.

Съ валки снѣжни
Ще сме въ бой
Подъ снѣжинки
Рой следъ рой!

ЗИМЕ ВЪ СЕЛО

Снѣгъ се сипе изъ рещето
И се стеле въ ширенето,
А децата сж навънка
Съ радостъ сладка, съ пѣсень
звѣнка.
Снѣгъ се трупа, трупа, пада,
Че е зима бѣлоблада,
Зима хубава, красива
Съ снѣгъ въ полето, съ снѣгъ
на нива.

Дѣдо сбралъ е пѣкъ децата,
Той захапалъ е лулата,
Що измъкналъ е отъ пазва,
И се готви да приказва.
Чакатъ внучетата сладки
Приказници дължки, кратки,
За джуджета, за царици,
За герои, хубавици...

КАКЪ ТРѢБВА ДА СЕ МОЛИМЪ

(Продължение отъ 3 стр.)

става безчувствена, огрубява.

За това божествениятъ Апостолъ Павелъ ни казва „Стойте твърдо въ молитвата и непрестанно се молете“, а Светиятъ Златоустъ добавя, че молитвата предизвиква една небесна роса, чрезъ която напоявана и освещава, душата гажда красивитѣ плодове на благочестието.

Трѣбва всѣки день отъ все сърдце да се молимъ Богу, защото само тогава Той ще ни помогне да победимъ сегашнитѣ изкушения, още повече, Самъ Исусъ Христосъ Нашиятъ Спасителъ и Божественъ Учителъ ни заповѣда да се молимъ като казва: „Будни бждете и молете се да не паднете въ напасть“.

Л. С. Ш.

Печатница „Свѣтлина“ Варна печата всѣкакви музикални произведения: нотни църковни, учебници за нотна пѣние, ноти за всѣкакви музикални инструменти: за пиано и други.

РОГАЧЪТЪ И НЕГОВИТѢ РОГА

Единъ рогачъ гледаше своя образъ въ огледалото на единъ балкански изворъ. Той се възхищаваше отъ своитѣ красиви рога — украшение на главата му, която укоряваше своитѣ дълги и слаби крака.
Неочаквано той видѣ да идва къмъ него единъ лъвъ и се впусна да бѣга. Лъвътъ не можа да го стигне въ равнината, но въ гората го настигна. Рогата на рогача се омотаха въ клонетѣ на едно дърво. Умирайки той извика: „Колко азъ бѣхъ несправедливъ! Моитѣ крака можаха да ме спасятъ, а рогата ме погубиха“.

Деца, не презирайте полезнитѣ нѣща!

Димчо Василевъ, 1-а кл. — Варна.

Нашиятъ Бѣломорски край — островъ Тасосъ

Плаваща ледена планина край бреговетѣ на Гренландия

Варненското пристанище